

A háború jó üzlet, csak nem nekünk

2024 április 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Mi kell a háborúhoz? Pénz, pénz és megint csak pénz

– mondta majd négyszáz éve Montecuccoli, pontosabban már jóval el?tte egy másik itáliai, akinek nem volt olyan jó a PR-ja, de ez most mindegy. Érdekesebb nekünk egy eredeti, ráadásul friss Jacob Wolinsky-idézet. Ahol háború

van, ott pénzt is lehet keresni – állítja ez a pénzügyi szakíró és befektetési tanácsadó a Yahoo! Finance weboldalon, és cikkét?l úgy érezhetik magukat a befektet?k, mint gyerek a játékboltban. A kormányok ugyanis ma dollárban számolva százmilliárdokat költenek harci „játékszerekre”, példátlan megrendelésekkel segítve a hadiipari óriásvállalatokat, amelyeknek viszont meg lehet vásárolni a részvényeit. Wolinsky cikke felett valós id?ben futnak az olyan cégek aktuális részvényárai, mint az egyenként is több tíz milliárdos megrendeléseket teljesít? Northrop Grumman vagy a Lockheed Martin. A szerz? szinte ujjong:

a növekv? közel-keleti geopolitikai feszültség és a kétéves ukrajnai háború [nyomán] talán nincs is jobb id? a védelmi iparban lenni, mint manapság.

De hogyan m?ködik a rendszer? Valahogy így: a gigantikus megrendeléseket kormányok, illetve az Európai Unió fizeti (Ukrajna helyett is, hiszen Ukrajnának nincsen pénze). Majd ezt a cechet az adófizet?k állják. A nyerészked?k a nagyrészvényesek, akiknek nem kell mérlegelniük, hogy mondjuk egy Northrop Grumman-részvényt vegyenek-e potom ötszáz dollárért, vagy küldhetnek-e a gyerekkel sajtos szendvicset az iskolába most, hogy a sajt ára megugrott. Itt a nagyoké a pálya. De az elmúlt három év alatt – tehát 2021-t?l, a legutóbbi békeévt?l kezdve – már a cég ezer részvényével is lehetett keresni tisztán több mint százezer dollárt, ami azért Amerikában sem kis pénz. Az igazi nagyoknak persze az is bakfitty.

Nem állítjuk, hogy Putyin azért támadta meg Ukrajnát, hogy a nyugati spekulánsok jól keressenek. Azt állítjuk, hogy befolyásos emberek és körök tudnak a javukra fordítani olyan geopolitikai helyzeteket, amelyekben ?k maguk is alkalmazkodásra kényszerültek. (Legalábbis valamelyest – attól függ?en, hogy mennyiben tekintjük az ukrajnai orosz támadást tudatosan kiprovokált háborúnak. Ebben eltérnek a vélemények.) Azt állítjuk, hogy

ezekre a mögöttes érdekekre is gondolni kell, miközben a végtelen mennyiség? magyarázatot és maszlagot hallgatjuk a f?sodorbeli tömegtájékoztatásban az ukrán demokrácia, függetlenség, területi integritás és egyebek megvédésér?l. Akármilyen lehangolóan hangzik is, ezek a fogalmak ma már csak papíron léteznek, siratni lehet ?ket, megvédeni már nincs mit rajtuk.

Ukrajna a Nyugatnak anyagilag és katonailag, Oroszországnak pedig szintén katonailag kiszolgáltatott ország, önálló akaratképzése egy súlyos betegének felel meg. Napi hétszáz halottat és rokkantat veszít a fronton, gazdasága tönkrement.

Itt jutunk el a háborús biznisz érméjének másik oldaláig. Nemcsak fegyvereket gyártani és szállítani nagy üzlet – mint írtuk: persze nem nekünk, adófizet?knek és kisembereknek –, hanem a fegyverekkel lerombolt országot újjáépíteni is. Hogy mennyit kell majd újjáépíteni, az attól függ, meddig tart és milyen irányt vehet még a háború. Mindenesetre erre is lesben állnak nyugati érdekcsoportok. Magától értet?d?, hogy Ukrajnának, ennek az évr?l évre betegebb koldusnak egy lyukas garasa nem lesz a saját újjáépítésére. S?t izmos férfikarjai sem lesznek hozzá. Minél tovább tart a háború, annál tátongóbb lyukat üt a hiányzó fiatal és középkorú férfiak demográfiai csoportja Ukrajna korfáján.

Egykor a Szovjetunióban tanult volt kollégám látott annak idején n?ket dolgozni az építkezéseken, akkora pusztítást végzett a második világháború a szovjet férfiak körében. De Sztálinnak nem kellett elszámolnia semmilyen veszteséggel, az övé volt az ország. A nyugati demokráciáknak el kell majd számolniuk a saját népük el?tt azzal, hogy miért tömnek irdatlan mennyiség? közpénzt az ukrajnai háborúba, ebbe a feneketlen kútba, amikor ember nincs, aki elhinné, hogy Ukrajna a harmadik világháború kirobbanása nélkül vissza tudná foglalni a 2014 óta elveszített területeit az oroszoktól.

Német ismer?söm, akivel levelezem, azt írja, hogy a magyar békepolitika odaveti Kelet-Ukrajnát az agresszornak. Visszaírok neki, hogy szerintem meg a háború folytatása okoz nap mint nap értelmetlen szenvedést, és igen, vannak nehéz, akár gyalázatos történelmi helyzetek – a mi történelmünkben is voltak ilyenek –, amelyekbe legalább ideiglenesen, pár évtizedre bele kell tör?dni. Talán Jelcin, ha élne, visszaadná Kelet-Ukrajnát két láda vodkáért. De Putyinnal ez nem fog menni a NATO–orosz háború kirobbantása nélkül, ez utóbbi eshet?ségbe pedig belegondolnunk is rossz. Különösen nekünk, Záhonytól egy rakétabecsapódásnyira, hogy ne rögtön az n-bet?s szóval riogassunk.

Amíg nemzeti kormány van, hazánk nem lép háborúba – olvassuk a szalagcímben Orbán Viktor kampánynyitó üzenetét el?z? lapszámunk címoldalán. A pénzt, paripát, fegyvert küld? nyugati demokráciáknak már most, a

júniusi európai parlamenti választáson számot kell adniuk. Azzal is el kell majd számolniuk, ha a „tanácsadóknak” feltüntetett el??rsökön és zsoldosokon kívül komplett alakulatokat küldenek Ukrajnába, és meghalnak ott a katonáik.

(Macronnak persze mindegy – három évig francia elnök még, nem tovább.) Azzal is el kell majd számolniuk továbbá, ha Ukrajnát valóban az Európai Unióba er?ltetik. Feltehet?en nem teljesen világos az európai közvélemény el?tt, hogy Ukrajna az EU legnagyobb országa lenne; Franciaország csak az Európán kívüli területeivel együtt nagyobb kiterjedés? nála. El lehet képzelni, mennyibe kerülne egy ilyen hatalmas állam – Németország csaknem kétszer elférne rajta – infrastrukturális felzárkóztatása, miközben Ukrajna ma az egy f?re jutó GDP-jét tekintve Európa legszegényebb állama, Moldova és Koszovó mögött kullog, globálisan Guatemalával tartva a szintet. Uniós tagságának már a felvetése is akkora képtelenségnek t?nik, hogy azt gondolná az ember, az EU-t szétverni akaróknak áll ez érdekükben, semmint az EU épít?inek. Hacsak…

Hacsak nem az anyagi érdeket nézzük ebben az esetben is.

Most még a fegyverüzlet pörög, de egyesek fél szemmel már az újjáépítési bizniszre sandítanak, és éppen azért vennék fel Ukrajnát az unióba, amiért Törökországot nem. Utóbbit illet?en már rájöttek, hogy soha nem tudják a saját képükre alakítani, Ukrajnát viszont a saját majdani hobbikertjüknek tekintik – tény, hogy nagyon jók a gazdaságföldrajzi adottságai, az ukrán oligarchák mellé pedig vagy be tudnak majd társulni, vagy félresöprik ?ket.

Ezért aztán el?bb meg akarják menteni, csak éppen nem tudják, vagy csak irracionálisan nagy kockázattal, az uniót és a NATO-t orosz megtorlásnak kiszolgáltatva.

Hányan gondoltak már bele abba, hogy a magyar autópálya-rendszer milyen kit?n? NATO-hadiút lenne Ukrajna irányába? Mert az lenne. De nem akarjuk, hogy az legyen, mert nekünk ez nem áll érdekünkben. És nem, meghalni sem akarunk Avgyijivkáért (ahogy különben a temérdek ukrán szolgálatelkerül?, dezert?r és külföldön meglapuló sem.) Nem a mi háborúnk ez. Emlékszünk viszont: maga Márki-Zay Péter, az ellenzék 2022-es kormányf?jelöltje büszkélkedett azzal, Wesley Clark ny. tábornoktól és Evelyn Farkastól kap külpolitikai tanácsokat. ?k a magyarországi dollárbaloldalt pénzel? Action for Democracy emberei, az amerikai hadiipari érdekek kardcsörtet? héjái. Vajon hogy állnánk most a háborús ügyben, ha hazánk miniszterelnökét Márki-Zaynak, vagy, ami csaknem ugyanaz, 2026-ban Dobrev Klárának hívnák, miközben amúgy a magyarok 86 százaléka ellenzi európai, illetve NATO-katonák Ukrajnába küldését? Vagy ha esetleg Magyar Péternek hívnák, aki beteljesítette Hadházy Ákos – önmagának szánt – álmát: a szekszárdi állatorvossal ellentétben országos jelent?ségre szert tev? bajkever? lett?
Borítókép: Ukrán helyi lakos menekül egy rakétatámadásban elpusztult épületb?l Dnyipropetrovszkban (Fotó: Anatolii Stepanov / AFP)

Sz?cs László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló